

DEMÀ
Josep Ramoneda

Salvador Cardús

La millor connexió possible

“**A**mbdues parts, [...] amb el desig de consagrar els llaços d'amistat que existeixen entre Espanya i Catalunya i de consolidar l'entesa i la comprensió mútua entre el poble espanyol i el poble català; conscients dels llaços de solidaritat històrica i cultural que uneixen Espanya i Catalunya; comprovant que els dos països comparteixen les mateixes concepcions democràtiques i que persegueixen objectius comuns; han decidit reforçar i organitzar [...] la cooperació entre Espanya i Catalunya en el camp polític, cultural, econòmic i de la seguretat, així com en el pla local i regional”.

Signat a Madrid, en dos exemplars, en llengües espanyola i catalana.

Ministre d'Assumptes Exteriors del Regne d'Espanya.

Ministre de Relacions Exteriors de la República Catalana.

TAL COMESTÀ EL PATI, un text com aquest pot semblar propi d'un bufanúvols o, senzillament, una provocació. Tanmateix, es tracta de la transcripció literal de l'exposició de motius de la signatura de la Declaració Conjunta Franco-espanyola de 9 de juliol de 1985. Només he canviat la referència a França, el poble francès i la llengua francesa per Catalunya, el poble català i la llengua catalana. I he canviat París per Madrid. El document complet, entre l'encapçalament i la signatura, precisa els instruments d'aquesta cooperació en cada àmbit. Així, en el terreny cultural, es pren el compromís que augmenti el nombre d'alumnes espanyols que estudiïn francès i de francesos que estudiïn espanyol o es crea un Alt Consell Cultural franco-espanyol, encarregat de fer tots els suggeriments susceptibles d'enriquir els intercanvis culturals entre França i Espanya. O, en matèria de seguretat, es proposa la cooperació en la producció d'armament en comú. Déu n'hi do.

HE AGAFAT aquest exemple entre desenes i desenes de tractats, acords i convenis de cooperació entre Espanya i els estats veïns de Portugal, França i Andorra per mostrar que l'existència d'estats diferents no suposa en cap cas l'aïllament de les parts. Ben al contrari. Llegits aquests documents, queda en evidència que a l'estat espanyol li és més fàcil cooperar a fons amb països diferents que no pas fer-ho amb les pròpies comunitats autònomes. La raó és òbvia: només hi ha cooperació i intercanvi reals des del reconeixement de les parts en igualtat de condicions i dignitat. I queda també en evidència que les fronteres polítiques, en les actuals societats obertes i democràtiques, ja no separen sinó que connecten.

PAUL HANNA / REUTERS

.....
A l'estat espanyol li és més fàcil cooperar a fons amb països diferents que amb les pròpies comunitats autònomes

Encara més: són, precisament, l'espai de reconeixement i protecció d'aquests intercanvis. I per què allò que és possible amb la gran França, amb Portugal o amb la minúscula Andorra no ho hauria de ser amb una Catalunya independent?

ÉS EN VISTA de tot això que hi ha dues coses que m'exasperen. Una, de previsible, és que l'unionisme menteixi quan presenta la creació d'un estat independent com una via cap a l'aïllament, com la voluntat d'aixecar murs. L'altra, de la qual és culpable el sobiranisme, és que presenti la independència com un procés de mera desconexió. És un error monumental, sobretot per a aquells que esperem que la independència millori i intensifiqui les bones relacions de Catalunya amb Espanya, cosa que no hem pogut aconseguir sent-ne comunitat autònoma. Un error que, a més, redueix fatalment el suport que necessita el procés. Hi ha massa raons a favor d'establir bons vincles amb Espanya per renunciar a fer-ho des de l'únic lloc possible: un estat propi. La desconexió serà estrictament jurídicopolítica. L'emancipació, en canvi, s'ha de posar al servei d'establir la millor aliança possible amb Espanya.